

Recorda una dona que a penes recorda. No recorda ni el nom. Era pintora. Probablement restaurava llenços antics. O era del gremi. Ell havia anat a la capital a llegir un parell de poemes, convidat per un grup de poetes emergents. Abans, cal dir-ho, els poetes sempre tenien vint anys i eren emergents, i no imparables. Emergents, sí, però ara això no té cap importància. Ell anava a conèixer a Maria Mercè Marçal. Quin privilegi! Al capdavall, però, tampoc això tenia aleshores tanta importància. O no tanta com aquell pati de la universitat, l'escenari del bes, de la commoció, de la veritat. Recorda el saló de la universitat, solemne, i una dona bellíssima de la que podria haver-se enamorat, sens dubte. s'hauria enamorat si ella no li haguera dit, després a l'hotel, que el més important en la vida és l'amor. Estimar-se. Quina contundència! Una afirmació desoladora per a una primera cita, per a un bes i dos carícies. I l'odi què? l'odi que, per exemple, ella encara li guarda. Més que raó, ella tenia sentiments. Molts, i tots alhora. No com ell. Ell havia begut massa, recomanava tenebres i l'amor era encara una cosa estranya, perspectiva, una ciència de frares, llunyania pura. l'hotel, el pati de la universitat, l'erecció, la dona que per sorpresa l'esperava a l'hotel. Quina sorpresa! Una nit tancada en fals. Ell encara s'amaga la por de tornar a Barcelona, de visitar el pati i dissecar per fi el cadàver fugaç, aquell amor impossible que per sempre restarà unit als versos d'un poeta de la Safor que acaben així... *La porta. l'ascensor.*